

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια δύο κι' έννιακόσα
καί χαρά 'στον πούχει γρόσα.

Δέκατον κι' έβδομον μετρούντες χρόνον
'στην γήν έδρεύομεν τών Ηαρθενώνων.

Τών θρών μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί— απ'εύθειας πρὸς έμέ,
Συνέρομη γιὰ κάθε χρόνο—ό κτ'δ φράγμα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα όμως μέρη—δέκα φράγκα καί 'σ' τὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου Τσελεπῆ
δτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηού» άνελλιπί
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κι' ὅποιος ἀπ'έξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Εἰκοσι κι' ἑπτὰ τ' Ἀπρίλην,
ποῦ σφραγῆ τὸ χαμομύδι.

Ἀρὸ κι' ἔξηντα κι' ἑπτακόσια
κι' ἀνοιξὶς παντοῦ σιμερῶσα.

Ταξεῖδι τοῦ μουστακαλή,
ποῦ τὸν ἔκουράσαν πολύ.

Βαστώντας τὸν καλὸ του Βενζέλο,
βαστώντας καὶ τοὺς ἄλλους με κκαμῆρι,
τῆς νέας ρητορείας τὸ μοντέλο
έβγαλε τὸν ἀέρα του νὰ πάρη.

Ἄφησε τὸ Κουβέρνο, τὴν πατρίδα,
νὰ διευθίνη μόνη τὴν σκαριδα,
κι' ἔπηγε νὰ ξεχώρη τοὺς θυμούς,
τὰ βάσανα, τῆς πίκρας, τοὺς κίμους.

Ἐπέρασε βουνά, λαγκαδιὰ, διάση,
πῆγε σιδηροδρόμους νὰ σπουδάση,
τοὺς Μύλους με τὴν Σπάρτη νὰ συνδέση,
γιὰ νὰ τὸν κκακρίζουν κι' ὅταν πέρη.

Ἀλήθεια γ'έντισσε χαριτωμένα,
πῆγε στὴν Τρίπολι, πῆγε στὴ Σπάρτη,
ἀλλὰ δὲν ἔβγαλε λόγο κενένα
καθὼς τὸν θεο του τὸν Μπονκαπάρτη.

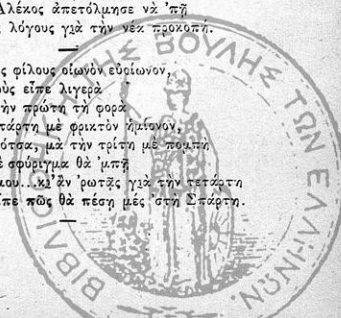
Ἄπρὸς του μ'αζεύτηκε πυκνὸ μέλισσι,
κι' ὁ κύρ Ἀλέξανδρος, μὲ πρώτη ράτσα,

δὲν ἐξεμίτισε γιὰ νὰ μιλήση
κὲν σὲ παράθυρο κὲν σὲ τράπεζα.

Τοῦ 'μιλοσε κι' ἕνας κι' ἄλλος
πατριώτης παπαγάλος,
πλὴν ἐκεῖνος ὁ μαρτύλος σὰν τὸ γέλι ξεγλιστρῆ...
πῆγανε καὶ 'στὸν Μιστρά
μεσημέρι με τὸν ἥλιο,
κι' ἐκεῖ 'βρήκανε τὸν Φίλιο,
καὶ τοὺς ἔδειξε Μουσεῖα καὶ ψηφιδωτὰ μεγάλα,
κι' ἤπιανε καφφέ με γάλα.

Ἦτο δὲ κι' ὁ Κοπανίτσας καὶ τοὺς ἔριψε καλὰ,
καὶ τοὺς ἔκανε τραπέζι με φαγάσιμα πολλὰ.
Τότε δὲ κι' ὁ κύρ Ἀλέκος ἀπετόλμησε νὰ πῆ
μερικὸς σπουδαίους λόγους γιὰ τὴν νέα προκοπή.

Προεμάντισε 'στους φίλους σιωνὸν εὐσίωνον,
καὶ τοὺς εἶπε λιγερὰ
πὼς τὴν πρώτη τῆ φορὰ
ἐταξείδευε 'στὴν Σπάρτη με φοικτὸν ἡμίονον,
τὴν δευτέρα με κάρουσα, μὰ τὴν τρίτη με πομπὴ
καὶ με σφραγίμα θὰ μ'πῆ
τρομεροῦ σιδηροδρόμου... καὶ ἂν ρωτῆς γιὰ τὴν τετάρτη
μ'ἀερόστατο τοὺς εἶπε πὼς θὰ πέρη μες 'στὴ Σπάρτη.

'Επειτα παραστικοί
'πῆγαν καὶ 'στὸν Ἄη-Γιάννη,
κι' ὁ Ρουσόπουλος ἐκεῖ
γεύμα δυνατὸ τοῦς κάνει.

Μοσχομίξιν τριγύρω χίλιας δὴ πορτοκαλιαῖς
κι' ὄρεξ' πολὺ μεγάλη γὰρ τὸ γεῦμα δείχνανε,
κι' ἔτρωγαν ἐκεῖ τῆς Σπάρτης τῆς περιφημίας ἑλθῆς
καὶ κατόπι μὲς 'στὸ δάσος τὰ κουκουτσιὰ ρίχνανε.

Τότε πάλιν ὁ βασιτῶν τοῦ Κουβέρνου τὰς ἡνίας
τοῦς ὀμίλησ' ἐκ δευτέρου περὶ τῆς συγκοινωνίας,
καὶ κατόπι νομισματικοὺς
καὶ καλὰ καρδωμένους
'γύρισαν 'στὴν Τρίπολι... μὰ χερά 'περάσανε...
ὄλο σιδηρόδρομος... διόλου δὲν ἔγρασανε.

Κι' ἀφοῦ 'πῆρε τὸν ἀέρα
τῶν κοιλάδων, τῶν βουνῶν,
ἦλθε πάλιν ἐδῶ πέρα
'στους κήμους τῶν Ἀθηνῶν,
ν' ἀνκλόδη ρομαλέος
τὴν ὑπόσταθρον σκαρίδρα,
καὶ νὰ πῆ τοῦ Βασιλείως,
ὅπου 'πῆγε 'στὴν Χαλκίδα,
τῆς τιμῆς, τὰ γιάντανε πάρτυ,
ποῦ τοῦ 'κάνανε 'στὴ Σπάρτη.

Παίε 'στὸ σπητάκι του,
στρίβει τὸ μουστάκι του.
Γεῖχ σου, Βενιζέλο του,
γεῖχ σου, Κοπανιτσα του,
βγαίνει τὸ καπέλο του,
βάζει τὴ σκουφίτσα του.

**Σχέδια τοῦ Κορδονῶ,
ποῦ βυθόδομοι δεινά.**

'Ἐν τούτοις ὁ Πρωθυπουργὸς ἐνὸς περιγητέο
καὶ τόσον ὀμιλητικὸς μὲ τοὺς φιλότατους ἦτο,
Νομάρχαι δὲ καὶ Δήμαρχοι δικοὶ τοῦ τὸν 'παντέχνη,
δὲν εἰςαυρε κκακίς δουλειαῖς μεγάλας πῶς τοῦ 'τρέχανε.

'Ἐκεῖνος ἐτρογῶπινε σὲ δάση μυρωμένη
καὶ πράσινα βουνῶν,
κι' ἂν θεοὺς ἐμερμήριζε κατὰ θυμὸν καὶ φρένα
μεγάλα καὶ δεινὰ,
καὶ τέτοια διελάθει
κουνώντας τὸ κεφάλι.

Ἄ'Τελείωσαν τὰ φέμματα, κι' εὐθὺς διχῶς ἄλλο
θὰ σοῦ ζητήσω τώρα,
κι' ἂν τὰ τριπέζικα ποῦραγες ζυνὰ δὲν σοῦ τὰ βγάλω
νὰ μὴ μὲ λέν Θεοδώρα.

Ἄ' Ἄν τῆς Βουλῆς διαλύσιν ἐγκρίσεις δὲν ἀκρούε,
οἶδι κακὴ ποῦ σ' ἔραγε... μὰ τοὺς θεσμούς θὰ οἰεῖς.
Θὰ πάθεις κατὰ τραχηλὸν
κι' ἀνέκρηστον μαρτύριον,

καὶ τὴν ἄμεσως Εἰδικὸν
θὰ κάμω Δικαστήριον,
κι' ἀπὸ ταῦτα 'στὸ δάσκαλο, σ' ἐκεῖνο θὰ σὲ φέρω,
νὰ μάθεις πῶς δὲν πρῶζουμε μὲ τοῦ Μαργᾶ τὸν γέρο.

Ἄ' Ἄν παραβῆς τὸ Σύνταγμα, Ζαχίμη, κι' ἐκ δευτέρου,
τότε φοβήσου τὴν ὄργην τοῦ δράκοντος Κερβέρου.
Δὲν θάμει πλέον ὁ γλυκὺς, ὁ θεοὺς τῆς σομάδας,
ἀλλ' ἱερὰν Ἐξέτασιν ἀπὸ Τουρκομαδάς
γὰρ σὲνα τὸν παρόνομον εὐθὺς θὰ καταρίσω
νὰ τρέμεις ἐκ τοῦ τρόμου,
κι' ἄμεσως ἐπὶ πίνακος τὴν κάραν θὰ ζητήσω
καὶ σοῦ τοῦ Περιόρμου.

Ἄ' Βλέπεις τοῦτο τὸ παπούτσι
τῆς Βουλῆς τῆς σκορπισμένης;
βλέπεις τοῦτο τὸ κουκούτσι
τῆς ἑλθῆς τῆς φαγωμένης;

Ἄ' Τὸ παπούτσι φακερόνι πῶς σὲ τοῦτο δίχως ἄλλο
καὶ τὰ δῶ σου τὰ ποδάρικα τώρα 'γγήγορα θὰ βάλω.
Τὸ κουκούτσι φακερόνι πῶς δὲν ἔχεις ποῦ κουκουτσί...
σοῦ μιλῶ σὰν Ὀδοιπόρος, ποῦ τὸν ἔγραψαν οἱ Σουτσοί.

Ἄ' Ἄλλὰ κι' ὁ Κόντης ἔνοια σου... κι' ἐκείνου συμφορὰ τοῦ,
καὶ κρήμα 'στὴ χερά του,
ποῦ μὲ τὸν Μέρλιν 'πάντρεψε τὴν κόρη του Ζαίρα,
θὰ τὸν καθίσω 'στὸ σκαμνὶ καὶ τοῦτον τὸν φαστήρα.

Ἄ' Κι' αὐτὸς, ὁ στόλος κι' ἡ κρηπίς τῆς ζένης ἀπαρτίες σου,
ὁ τόσσα παρὰ τοὺς θεσμούς ἐγκρίσαν ἀπαρτίες σου,
θὰ πάθω τάρχαρον παθὼν κι' ἐκείνος ἐξ αἰτίας σου.

Ἄ' Κι' ἂν μὲν 'ἡ στρογγυλῶ γυνὴ,
μὰ θὰ καθίσω 'στὸ σκαμνὶ
τοὺς δύο σὰς κοντὰ κοντὰ,
καὶ τὸν μπεμπέ καὶ τὴν νταντᾶ,
καὶ μὲ κοκκίνην τήθενον θὰ σὰς δικάσω μόνος
σκληρῶς κι' ἀνοιχτηρῶς.

Ἄ' Καὶ τότε μ' ὄψιν τρομερὰν
τὰ δόντικα μου θὰ τρίξω,
θ' ἀνάθω κάμινον, πυρὰν,
καὶ μέσθ θὰ σὰς ρίξω,
τὰ κρέατά σας τὰ λεπτά
κathὼς τῶν παιδίων τῶν ἐπτά
μὲ γλώσσας νὰ κκοῦν πυρὸς καὶ νὰ γενῆτε στάκτι,
νὰ 'βγῆ καὶ τοῦ Συνατάγκματος καὶ τῆς Κορδῶνας τάκτι.

**Ὅραμα τοῦ Κορδονῶ,
ποῦ τὴν ὄρινον δοῦ γεννᾷ.**

Ἐἶπεν αὐτὰ τὰλλόκοτα κι' ἐνοπιναίσθη τότε,
κι' ἐνόμισε πῶς γύρω τοῦ Κορδονοτραπιδίτσι
εἰς τὸ σκαμνὶ, τοῦ 'φράνζιν μετὰ κρουγῶν ἐξάλλων,
τοὺς παραβάτας τῶν θεσμῶν καὶ τῶσαν τῶσαν ἄλλων.

'Ἐπῆθε τῆς ἀριστερᾶς τὸ κινιῶδες σῆνεσ,
ὁ δὲ Ζαχίμης ἔλεγε 'στὸν Θεοδώρῃ κι' ἐκείνους: